

Fii aproape de cei săraci

Fratele James Shin

Papa Francisc a vizitat Kkottongnae, în Coreea, pe 16 august 2014, pentru a se întâlni cu cei săraci și copiii abandonati cu dizabilități. Kkottongnae este un complex de asistență socială fondat în Coreea, unde noi avem grijă de 5 mii de oameni săraci, bolnavi și neajutorați. În timpul recente sale cuvântări către Reînnoire (în iunie 2014), Sfântul Părinte ne îndemna: „Fiți aproape de cei săraci și atingeți în trupul lor trupul rănit al lui Isus”.

Cine sunt săracii? Răposatul Cardinal Stephano Kim Su-Hwan, care a fost primul cardinal al Coreei, a spus: „Săracii nu reprezintă doar obiectul impulsului nostru de caritate sau ajutor, ci sunt salvatori care ne mântuiesc puțin câte puțin. Noi putem fi încă susținuți de Dumnezeu datorită existenței lor. Iată de ce nu ne putem abține să nu considerăm că primim lucruri mai mari și mai prețioase de la ei decât le putem oferi noi. Ei nu sunt niciodată oameni inutili, ci sunt cei mai valoroși oameni care ne conduc spre fericire, făcându-ne să ne iubim unii pe alții”. Papa, care vrea o biserică săracă și pentru săraci, spunea: „Ei au multe să ne învețe. Nu doar că împărtășesc *sensus fidei*, ci în dificultățile lor îl cunosc pe Cristos care suferă. Ei sunt unși cu suferința lui Cristos”.

Definiția sărăciei. În epoca Vechiului Testament, sărăcia era înțeleasă ca un deficit și era tratată ca o stare nefericită care nu ar trebui să existe în lumea umană. Totuși, în epoca Noului Testament, Isus a venit în această lume și a proclamat „sărăcia fericită”, care este numită și sărăcia spirituală, fiind sărăcia oamenilor care sunt legați numai de Dumnezeu și care dau totul aproapei lor, nu doar se țin departe de bogăție. „Sărăcia spirituală este starea în care noi simțim curențe pentru că nu mai avem nimic de dat, indiferent cât ne-am dori. Isus a atins această sărăcie spirituală în primul rând când și-a dat viața pentru oameni și când a vrut să dăruiască și mai mult poporului său, punând în practică propriul cuvânt: «Nu este iubire mai mare decât a-ți da viața pentru un prieten». În felul acesta, putem trăi în sărăcie fericită când suntem în sfârșit mulțumiți de împlinirea nevoilor noastre de iubire, odată ce ne-am iubit aproapele până când ne simțim săraci spiritual”.

„Tot ce ați făcut unuia dintre frații mei cei mai mici, mie mi-ați făcut” (Mt 25,40). Am avut grijă de un pacient cu SIDA care era în fază terminală. A fost respins de prietena sa și chiar de propria familie. L-am adus la spitalul Kkottongnae, i-am curățat puroiul sângeros de pe trupul aflat în descompunere din cauza escarelor, i-am aplicat dezinfectant și i-am spălat trupul acoperit cu sânge și sudoare. Odată, când l-am hrănit cu niște orez cald, după ce i-am schimbat hainele și i-am făcut patul, s-a întâmplat să ne privim și am văzut lacrimi izvorând din ochii lui. Am trăit împreună așa aproximativ patruzeci de zile. Când a murit, ultimul său cuvânt a fost: „Sunt fericit - pot ierta acum pe toată lumea chiar și pe familia mea care m-a abandonat”.

Când am auzit ultimul cuvânt, că e fericit, sufletul meu s-a umplut de fericire și bucurie ca și cum aș fi putut deține tot universul, pentru că simțeam prezența puternică a lui Isus în el. M-a făcut bogat prin sărăcia lui, chiar dacă era fără speranță, neajutorat și cel mai sărac, fiind un pacient în

stare terminală. Pasajul din Sf. Scriptură s-a adeverit: „Deși era bogat, s-a făcut sărac pentru ca, prin sărăcia lui, voi să vă îmbogățiți” (2Cor 8,9).

Așa cum a spus Papa Francisc, **Noua evanghelizare** este „o invitație la a recunoaște puterea mântuitoare acționând în viețile lor și a-i pune în centrul drumului Bisericii peregrine”. Nu ar trebui să-i privim de sus ori să ne lepădăm de ei. A avea grijă de „străini, bolnavi și prizonieri” din toată inima e pentru noi toți calea de a atinge fericirea, urmând voința lui Dumnezeu. „Fericiti cei săraci în duh, pentru că a lor este împărăția cerurilor” (Mt 5,3).

Raport al evenimentului: Sedința Consiliului 2015 **Oreste Pesare** **Text.**

O prezentare scurtă a consilierilor ICCRS

Numele Meu este Maria José Canto de Ortiz, sunt spaniolă și locuiesc în Chile. Am trăit o lungă perioadă fără să particip la nimic în biserică. Soțul meu, catolic practicant, mă invita mereu să merg la Sfânta Liturghie cu el; de multe ori am acceptat, însă doar ca să-i fac plăcere.

A venit un moment neașteptat în viața mea: chiar dacă nu s-a întâmplat nimic special, simțeam ca un fel de gol în interior care mă făcea să plâng; nu înțelegeam ce mi se întâmplă, pentru că aveam o căsnicie frumoasă și doi copii sănătoși, chiar eram foarte bucuroasă pentru asta, deci nu înțelegeam ce se întâmplă.

Acum înțeleg ce spune Sfântul Augustin prin cuvintele: „Dumnezeu ne-a făcut pentru el și neliniștită e inima noastră până când nu se va odihni în El”.

Într-o zi chiar am auzit o voce interioară spunându-mi: „Ai nevoie de o reculegere”. Eu nu fusesem niciodată la o reculegere. Nici nu știam ce este.

M-am dus la cea mai apropiată parohie și reculegerea la care aș fi putut participa era pentru „slujitorii din RCC”, deci era dificil să fiu acceptată pentru că eram nouă (căile Domului sunt diferite de căile noastre).

Acolo, un preot a ținut o predică la textul din Lc 14,26: „Dacă cineva vine la mine și nu-și urăște... mama..., copiii... nu poate fi discipolul meu”. În acel moment am simțit că o sabie mi-a străpuns sufletul; neînțelegând nimic, m-am concentrat pe rugăciunea ce a urmat și, în momentul cântului în limbi, am avut o imagine: mi-am dat seama că pentru mine pe primul loc sunt copiii mei, soțul meu, casa, familia, ÎNAINTEA lui Isus, și am simțit că el îmi spune: „Dacă mă pui pe mine pe primul loc, inima ta va găsi odihna”. Atunci am zis: „Da, Doamne, vreau”. Nimeni nu a sesizat că am leșinat după ce am spus acest lucru. Am simțit că mâinile Domnului îmi dau jos un vâl de pe ochi. Acum VEDEAM, era ciudat, însă totul părea frumos și am început să-mi văd păcatul.

M-am spovedit și m-am simțit plină de bucurie și iubire pentru Domnul, era pe 5 noiembrie 1985, iar începând de atunci viața mea a fost împărțită în două: înainte și după acea experiență.

Am început să mă rog fără încetare, să citesc Cuvântul, eram infometată după Domnul, frecventam Sacramentele, mă duceam la Sfânta Liturghie mereu, pe scurt totul s-a schimbat în viața mea.

Un preot m-a invitat să dau mărturie în numeroase locații din Chile și apoi să țin reculegeri cu el.

În momentul de față lucrez împreună cu soțul meu, ținând reculegeri de formare pentru RCC, Seminarii de viață nouă în Duhul Sfânt și fac parte din ministerul de mijlocire.

Cărțile pe care le-am citit m-au ajutat foarte mult, ca de pildă: *Botezul în Duhul Sfânt* (Comisia doctrinară ICCRS), *Rugăciunea inimii*, de Jean Lafrance; *Viața în Cristos*, de Pr. Cantalamessa; *Beția sobră în Duhul Sfânt*, de Pr. Cantalamessa; *Lasă-l pe Dumnezeu să fie Dumnezeu*, de Pr. Carlos Vallés; *A trăi în prezența Domnului*, de Fr. Lawrence; *Drumul interior către Dumnezeu*, de Luz Larraín; *Ridicând mâini sfinte*, de Cyril John.

Eu personal recomand *Beția sobră a Duhului*, o carte de folos atât persoanelor care sunt la început de drum, cât și celor care slujesc în RCC.

Viziunea mea despre RCC pentru viitor este că putem fi un râu de apă vie cu care întreaga Biserică se îmbibă cu identitatea noastră, adică cu botezul în Duhul Sfânt, așa cum Papa Francisc a reiterat cu diverse ocazii: să facem cunoscut botezul în Duhul Sfânt.

Pr. Niwacki Wojciech

În anul 1975, adolescent fiind, am luat parte la prima mea reculegere pentru tineri făcută de mișcarea catolică *Lumină și Viață*. În acel an mișcarea s-a hotărât să se concentreze pe subiectul Reînnoirea în Duhul Sfânt. De la acea reculegere am cules multă experiență de comunitate și dorința de a continua acest drum spiritual. Am fost fascinat în mod deosebit de o rugăciune comună, spontană, cântece dinamice de laudă și întâlnirea cu Cuvântul Domnului.

Totuși, creșteam destul de încet în deschiderea către experiențele carismatice. La început, la reculegerea de iarnă a tineretului, am simțit foarte intens prezența Domnului, puterea lui și intimitatea lui. Prezența Domnului mă atrăgea către el și mă umplea cu bucurie. M-a ajutat să depășesc reticenta față de vocația de preot pe care o descoperisem în mine de o perioadă de timp, descoperindu-mă pe mine însumi. La câteva luni după aceea am avut experiența iubirii lui Dumnezeu într-un mod foarte profund.

Primul an de formare al seminarului a adus treptat o „hipotermie” spirituală. În 1983 am cunoscut niște grupuri catolice de tineri care erau extrem de dinamici și de veseli. Cântecele lor melodioase de laudă m-au atras foarte mult. Mi-au dat seama că au ceva de care eu am nevoie. Această întâlnire a fost însoțită de sentimentul puternic că Dumnezeu mă conduce.

Mai târziu am participat la seminarul de Viață nouă în Duhul Sfânt și am primit botezul în Duhul Sfânt. Rezultatul imediat a fost deschiderea mea către rugăciunea de laudă, curgând abundent din inima mea. Experiența carismatică m-a ajutat să mă pregătesc mai bine pentru hirotonire și este o parte constantă a ministerului meu. O găsesc în mod deosebit prețioasă în momentul predicării Cuvântului lui Dumnezeu, în timpul conferirii Sacramentului spovezii și al rugăciunii de mijlocire.

Duhul Sfânt înnoiește și întărește continuu credința mea. Mulțumită botezului în Duhul Sfânt învăț continuu ce înseamnă ca Isus să fie singurul meu Domn. El îmi dă harul libertății interioare în a accepta planurile sale, mai ales când sunt surprinzătoare și foarte diferite de ale mele. Înțeleg că dacă te încrezi doar în el, planurile sale rezultă a fi minunate.

Din 1996 am fost membru al CNS din Polonia și de 11 ani sunt președinte aici. În momentul de față sunt implicat în coordonarea diecezană a Reînnoirii, sunt membru al echipei naționale de coordonatori, membru al Comisiei naționale teologice a Reînnoirii și de asemenea membru în Consiliul ICCRS pentru Europa Centrală și de Est și membru al Subcomitetului european. Implicarea mea în Reînnoire este o parte foarte importantă din ministerul meu.

Mi-ar plăcea să citez câteva cuvinte din cartea părintelui Raniero Cantalamessa: „Euharistia sfințirea noastră” (tradusă și în limba română – *n.t.*), care este foarte importantă pentru mine. Mă ajută să înțeleg și să trăiesc legătura dintre celebrare și viața de zi cu zi. În timpul consacrării euharistice, spun: „Luați și mâncați din aceasta toți, acesta este trupul Meu” și: „Luați și beți din acesta toți, acesta este potirul sângelui meu”. Îmi dau seama că ar trebui să mă identific cu aceste cuvinte. Aceasta înseamnă că le dau celorlalți dreptul de a lua timpul meu, din capacitatea mea și din tot ce am. Nu pot termina Sfânta Liturghie plecând pur și simplu din Biserică, ci trebuie să confirm celebrarea prin toată viața mea. Cartea părintelui Cantalamessa indică bogăția Euharistiei, ceea ce este foarte util nu numai pentru preoți, ci și pentru toți cei care ar dori să experimenteze Sfânta Liturghie într-un mod mult mai profund și rodnic.

Sunt convins că darul botezului în Duhul Sfânt este foarte important pentru întreaga Biserică, mai ales acum, pentru noua evanghelizare. Duhul Sfânt lucrează foarte puternic, inspirând toate realitățile carismatice la cooperarea mai strânsă cu episcopii și clerul. De asemenea, sper că Duhul Sfânt va aduce noi roade bogate, un nou zel și o nouă încredere pentru ministerele de laudă și carisme ale Reînnoirii.

Cu Maria în Cenacol

Michelle Moran

În *Faptele Apostolilor* întâlnim comunitatea creștină adunată în ascultare față de porunca Domnului care le-a spus: „să aștepte „promisiunea Tatălui” (*Fap* 1,4). Maria a așteptat cu ei în rugăciune și în implorarea darului Duhului Sfânt. Cu toate acestea, ea a făcut asta dintr-o perspectivă complet diferită, pentru că noi știm că la Bunavestire ea fusese deja „adumbrită” și deci a primit o nouă revărsare a Duhului sau umplere cu Duhul Sfânt.

Când reflectăm asupra relatării Bunevestiri (cf. *Lc* 1,26-38), observăm că Maria inițiază o călătorie. Mai întâi, fusese profund tulburată de cuvânt, dar i-a acordat atenție (cf. *Lc* 1,30). Inițial, Maria se angajează față de Cuvânt la nivel rațional, cu mintea sa. Ea întreabă „Cum va fi aceasta, din moment ce nu cunosc bărbat?” (*Lc* 1,34). Apoi, îi permite cuvântului să meargă mai în profunzime și să o atingă spiritual, astfel că, în cele din urmă, este capabilă să vadă că Duhul Sfânt este cel care face lucrurile posibile (cf. *Lc* 1,37). Abia după toate acestea ea își poate da acel mare asentiment de credință, „*fiat*”-ul său: „Iată, slujitoarea Domnului: fie mie după cuvântul tău” (*Lc* 1,38).

Și noi putem să intrăm în călătoria sa și să ne punem câteva întrebări importante. Știm: „Cuvântul lui Dumnezeu este viu, plin de putere” (*Evr* 4,12). Totuși, când a fost ultima oară când tu ți-ai permis să fii provocat de Cuvântul lui Dumnezeu? Într-un fel, este ușor să citești Cuvântul, dar Sfântul Iacob ne amintește: „căutați să împliniți cuvântul, nu numai să-l ascultați” (*Iac* 1,22).

Așadar, la fel ca la Bunavestire, Cuvântul cheamă la angajament. Când a fost ultima oară când ai fost deranjat de Cuvânt? Cum te angajezi față de Cuvântul lui Dumnezeu în viața ta? Mergând pe urmele Mariei: descoperirea Cuvântului în viața proprie te atrage mai profund în viața de credință?

A fi „născut din Duh” înseamnă a vedea lucrurile într-un mod nou, a dobândi o nouă perspectivă. Apoi, în credință, asemenea Mariei, să-i spui „da” lui Dumnezeu și să i te predai lui. Aceasta cere convertire și, din noua poziție, un răspuns atât la nivel rațional sau intelectual, cât și un răspuns al inimii. Duhul Sfânt e cel care ne permite să facem asta.

În *Ioan*, capitolul 3, îl întâlnim pe Nicodim care era un lider evreu, intelectual, care încerca să înțeleagă lucrurile în mintea sa. El vine la Isus „noaptea”, care în *Evanghelia după Sfântul Ioan* este simbolul orbirii sau necredinței. El are nevoie de lumina Duhului Sfânt ca să înțeleagă ce înseamnă „a fi născut din nou” (*In* 3,3). Textul nu ne spune cum se desfășoară întreaga sa convertire, dar vedem roadele: viața sa a fost schimbată. Prin urmare, într-o dezbateră cu fariseii, când l-a apărat pe Isus, a fost ridiculizat în mod personal (cf. *In* 7,50-52). De asemenea, el l-a asistat pe Iosif din Arimateea la înmormântarea lui Isus (cf. *In* 19,39).

Când și noi, în lumina Duhului Sfânt, facem așa cum a făcut Maria și spunem da-ul nostru necondiționat lui Dumnezeu, lucruri noi se pot naște în viețile noastre și devenim rodnici. La Bunavestire Maria a spus „da” promisiunii Duhului Sfânt și asta a condus la nașterea lui Isus în lume. În Cenacol, de Rusalii, adunarea a spus „da” Duhului Sfânt și asta a condus la nașterea Bisericii. Acest lucru e subliniat și de Sf. Papa Ioan Paul al II-lea în enciclica *Redemptoris Mater*, unde afirmă: „Prezența ei discretă și subtilă ne arată calea nașterii din Duhul Sfânt, mai întâi la Bunavestire și apoi la nașterea Bisericii” (n. 24, *n. trad.*).

Papa Francisc ne reamintește în *Evanghelii Gaudium*, 284 următoarele: „Alături de Duhul Sfânt, în mijlocul poporului se află mereu Maria. Ea îi adună pe discipoli pentru a-l invoca (cf. *Fap* 1,14) și astfel a făcut posibilă explozia misionară care a avut loc de Rusalii. Ea este mama Bisericii evanghelizatoare și fără ea nu putem înțelege pe deplin spiritul noii evanghelizări”.

Maria li se alătură discipolilor în Cenacol, rugându-se și așteptând ceea ce a promis Tatăl. Ea mijlocește ca ei să poată primi puterea de sus. Dorește ca ei să primească botezul în Duhul Sfânt pentru că unul din roade este mișcarea oamenilor în forță misionară. De aceea Rusaliile marchează nașterea Bisericii.

În ziua de Rusalii, în Cenacol, au avut loc trei mișcări ale Duhului Sfânt. Cea dintâi, vântul sau suflarea Duhului a umplut întreaga casă și au avut loc Rusaliile comunitare. Apoi, au văzut „niște limbi ca de foc împărțindu-se și așezându-se asupra fiecăruia dintre ei” (*Fap* 2,3). Acestea au fost Rusaliile personale, atunci când fiecare a fost umplut cu Duhul Sfânt. Odată umpluți, ei nu au mai putut să rămână în limitele acelei încăperi. Ei au primit puterea Duhului Sfânt și au devenit martori care de-acum erau mandatați și împuterniciți să meargă „până la marginile pământului” (*Fap* 1,8).

Suntem noi oare ca Maria, doritori ca tot mai multe persoane să primească botezul în Duhul Sfânt, astfel încât Biserica să-și îndeplinească în mod cât mai desăvârșit mandatul său misionar? Mijlocim pentru asta? Suntem activi pentru realizarea acestui lucru?

Papa Francisc a spus către RCC la Roma, la data de 1 iunie 2014: „Aștept de la voi să împărtășiți cu toți, în Biserică, harul botezului în Duhul Sfânt”. Avem o responsabilitate, asemeni

acelor primi creștini din Cenacol; nu putem ține această comoară incredibilă pentru noi. Suntem chemați să răspândim focul Rusaliilor. Aceasta este acțiunea continuă a Duhului Sfânt, ne amintește Papa Paul al VI-lea: „Biserica are nevoie de Rusaliile sale eterne, are nevoie de foc în inimă, cuvinte pe buze și o privire profetică”.

Acest articol este bazat pe discursul „Cu Maria în Cenacol”, ținut de Michelle Moran la Marea Adunare ICCRS din Uganda, în iulie 2014.

Isus a trăit la marginea societății - a mers la cei săraci și marginalizați

Julienne Mesedem

Trăind la marginea societății și mergând la cei săraci, Isus își pune propriile cuvinte în practică, cuvinte care sunt întotdeauna adevărate, și întotdeauna își ating scopul.

„Căci așa cum ploaia și zăpada coboară din ceruri și nu se întorc acolo fără să ude pământul și să-l facă să rodească, să încolțească și să dea sămânța semănătorului și pâine celui care mănâncă, la fel va fi cuvântul meu care a ieșit din gura mea: nu se va întoarce la mine zadarnic, fără ca să facă ceea ce îmi place și să aibă succesul pentru care l-am trimis” (*Is 55, 10-11*).

De asemenea, în *Is 50,15* se spune: „Uită oare o femeie de cel pe care-l alăptează, fără ca să aibă milă de fiul sânelui ei? Chiar dacă ea ar uita, eu nu te voi uita”.

În *Is 54,10* citim: „Căci munții se vor muta și colinele se vor cutremura, dar bunătatea mea nu se va muta de la tine și alianța mea de pace nu se va clătina, spune Cel care se îndură de tine, Domnul”.

Iar în *Mt 9, 12*: „Nu cei sănătoși au nevoie de medic, ci bolnavii”.

Misiunea lui Isus e de a vindeca bolnavii și de a-i ajuta pe păcătoși să se convertească. Aceasta nu înseamnă că lui nu-i plac cei sănătoși sau cei drepți, dar nu vrea să se piardă niciuna dintre oile sale. „Care om dintre voi, având o sută de oi și pierzând una dintre ele, nu le lasă pe cele nouăzeci și nouă în pustiu și umblă după cea pierdută până când o găsește?” (*Lc 15, 4*).

Vă spun că tot așa, va fi [mai mare] bucurie în cer pentru un păcătos care se convertește, decât pentru nouăzeci și nouă de drepți care nu au nevoie de convertire. Și este mult mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește (cf. *Lc 15, 7*).

În *Lc 19,1-10* citim povestea lui Zahau, un vameș bogat, care, după întâlnirea cu Isus, s-a convertit și a promis să plătească înapoi împătrit celor pe care i-a nedreptățit.

În *In 4,1-41* Isus se întâlnește cu femeia samaritană la fântână și ea îi spune: „Cum se face că tu, un iudeu, ceri să bei de la mine, o femeie din Samaria?”. Isus rupe toate barierele de clan și cele religioase.

În *Lc 17,11-19* Isus curăță zece leproși care locuiau la marginea societății, care se temea de boala lor. Isus îi primește și îi vindecă.

Isus dorește milă de la noi și nu jertfă (cf. *Mt 12,7*). Așa cum ne spune Papa Francisc: „Bunătatea lui Dumnezeu nu are limite, și el nu discriminează pe nimeni. Nu avem niciun motiv să ne simțim privilegiați”.

Dumnezeu a creat omul ca să fie veșnic fericit. Dumnezeu nu pierde nicio ocazie pentru a-i salva pe oameni, în scopul de a le oferi demnitatea de copii ai lui Dumnezeu și de a-i face fericiți, în ciuda intervenției lui Satana care vrea să distrugă planul lui Dumnezeu.

Isus este cu atât mai preocupat de cei marginalizați, abandonați sau respinși, cu cât el însuși a fost victimă a respingerii la scurt timp după ce s-a născut; el a trebuit să fugă în Egipt cu părinții săi, iar Sfânta Familie a trebuit să rămână câțiva ani în exil, cu scopul de a fi ferită de mâinile regelui Irod (cf. *Mt* 2,13). S-au întors doar atunci când a murit Irod (cf. *Mt* 2,19-23).

În *Lc* 2,6-7 citim: „Dar pe când erau ei acolo, s-au împlinit zilele ca [Maria] să nască și l-a născut pe fiul ei, primul născut, l-a înfășat și l-a culcat în iesle, pentru că nu era loc de găzduire pentru ei”. Da, Isus a venit la cei din poporul său și ei nu l-au primit.

În *Is* 57,15 se spune: „Căci așa vorbește Cel mare și Preaînalt, cel care locuiește în veșnicie, al cărui nume este sfânt: «Eu locuiesc în înălțime și sfințenie și sunt cu cel cu sufletul zdrobit și umilit ca să învierez duhul celor umiliți și să fac să trăiască inima celor zdrobiți»”.

Dacă ne luăm timp pentru a reflecta, pentru a medita, ne dăm seama că lipsa noastră de caritate, de dragoste și umilință ne face să îi respingem pe oameni. Noi nu îi primim pe oameni și nu împărtășim cu ei [bunurile noastre] și găsim o mie de scuze pentru a proteja bunurile pe care Dumnezeu ni le dă, uitând că suntem doar administratori temporari. Avem tendința de a face alte persoane responsabile pentru toate imperfecțiunile noastre. Oceanele noastre au devenit morminte, și corpurile umane devin hrană pentru pești¹. Oamenii spun că prezența străinilor va face să crească șomajul și va scumpi traiul.

Uităm că, atunci când dăruim din toată inima, Dumnezeu ne binecuvântează și are întotdeauna grijă de nevoile noastre, cum a fost cazul cu văduva din Sarepta, care i-a dat o mână de făină și un pic de ulei profetului Ilie (cf. *IRg* 17,7-16).

Lipsa de umilință, teama de a pierde o parte din confortul nostru ne împing să credem că deținem ceva, așa cum este scris în *Rom* 11,34-36: „Într-adevăr, cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfătuitoarea lui? Sau cine i-a dat lui mai întâi ca să i se dea înapoi? Căci toate vin de la el, prin el și pentru el. Lui să-i fie glorie în veci! Amin”.

Sfântul Părinte Francisc ne invită să ne deschidem inimile și să dăm jos barierele de securitate, clan și religie și să nu uităm niciodată că și cei respinși și disprețuiți de societate primesc binecuvântările lui Dumnezeu.

Domnul nostru ne poruncește să iubim: „Așadar, fiți imitatorii lui Dumnezeu ca niște copii iubiți și umblați în iubire după cum și Cristos ne-a iubit pe noi și s-a oferit lui Dumnezeu pentru noi ca ofrandă și jertfă de bună mireasmă” (*Ef* 5,1-2).

Mila pe care Dumnezeu o așteaptă de la noi se aplică în primul rând față de aproapele nostru, așa cum Sfântul Ioan ne spune în *1In* 4,20: „Dacă cineva spune: «Îl iubesc pe Dumnezeu» și-l urăște pe fratele său, este un mincinos; pentru că cine nu-l iubește pe fratele său pe care îl vede nu poate să-l iubească pe Dumnezeu pe care nu-l vede”.

¹ Aici se pare că autorul se referă la miile de persoane înghițite de ocean în timp ce caută să emigreze clandestin din țările sărace în căutarea unui trai decent, din cauza rezervei țărilor mai bogate de a-i primi oficial (*n.t.*).

La judecata de apoi nu vom fi judecați cu privire la numărul de mașini, case sau conturi bancare, nici după numărul liturghiilor sau al grupurilor de rugăciune la care am participat, ci cu privire la dragostea pe care am avut-o pentru aproapele nostru (cf. *Mt 25,31-46*).

Doamne, ți-a fost foame, și nu ți-am dat de mâncare, ți-a fost sete, și nu ți-am dat de băut, ai fost gol și nu ți-am dat haine, ai fost în închisoare și nu te-am vizitat (cf. *Mt 25,35-38*).

Deschide-mi ochii, Doamne, să văd măreția iubirii tale, care este un bărbat sau o femeie, persoane sacre, create după chipul și asemănarea ta. Eu sunt orbul de pe drum, vindeca-mă și învață-mă să împărtășesc din ale mele.

Deschide mâinile mele, Doamne, care sunt închise pentru a păstra totul. Săracilor le este foame în fața casei mele; învață-mă să împărtășesc.

Transformă inima mea, Doamne, să fie blândă și smerită ca a ta. Învață-mă să iubesc, oricât de greu ar putea fi. Vreau să te urmez până la cruce, ia-mă de mână și condu-mă.

Voi încheia cu această poveste: O persoană avea întâlnire cu Isus la ea acasă. Ea a făcut curățenie generală, a pus cea mai frumoasă față de masă, buchete de flori minunate, s-a îmbrăcat în cele mai bune haine și a pregătit un mare ospăț pentru el.

În timp ce îl aștepta, citea Biblia. Un copil mic a bătut la ușă să-i ceară ceva de băut, dar ea a refuzat, deoarece o deranja din meditarea cuvântului lui Dumnezeu.

A bătut la ușa ei și un cerșetor, dar nu i-a dat nimic, deoarece totul fusese pregătit pentru Isus și pentru nimeni altcineva.

Apoi a venit un om cu lepră, pe care l-a tratat destul de dur, pentru ca nimeni să nu-i păteze casa. Ceva mai târziu, vecinul ei bolnav a venit să-i ceară să-l ducă la spital, dar ea a refuzat, pentru că Isus ar fi putut veni în timp ce ea era plecată.

Obosită de a-l aștepta pe Isus, a adormit. S-a trezit a doua zi, foarte supărată pe Isus care nu i-a onorat casa și nu a venit la întâlnire. Și Isus i-a spus: „Am venit să te vizitez de mai multe ori și de fiecare dată ai refuzat să mă primești”. „Adevăr vă spun: tot ce nu ați făcut unuia dintre aceștia, cei mai mici, mie nu mi-ați făcut” (*Mt 25,45*).

Laicii pot impune mâinile?

Autor Mary Healy

Laicii pot impune mâinile?

Impunerea mâinilor este un gest foarte semnificativ în tradiția biblică, cu scopuri dintre cele mai variate. În Vechiul Testament, impunerea mâinilor se folosea în primul rând ca un mod de a-i binecuvânta pe copii. Iacob, de pildă, își binecuvântează cei doi nepoți punându-și mâinile pe capetele lor (cf. *Gen 48,14*). Binecuvântarea copiilor de către părinți a rămas până în zilele noastre un gest important în tradiția evreilor, mai ales în ajun de Sabat.

Impunerea mâinilor se face de asemenea în scopul de a hirotoni sau consacra pe cineva pentru o slujire. În *Numeri*, poporul lui Israel impune mâinile asupra leviților pentru a-i consacra slujirii Domnului (cf. *Num 8,9-10*). Moise impune mâinile asupra lui Iosue pentru a-l autoriza și împuternici ca succesori al său la conducerea poporului (cf. *Num 27,18-23; Dt 34,9*). Mai târziu, în istoria lui Israel, profetul Elizeu impune mâinile asupra unui copil mort pentru a-l readuce la viață (cf. *2Rg 4,34*).

În Evanghelii, Isus impune mâinile asupra copiilor ca gest de binecuvântare (cf. *Mc* 10,16). Însă, cel mai adesea folosește gestul de impunere a mâinilor ca mijloc de vindecare. De exemplu, acesta e modul în care i-a vindecat pe orb (cf. *Mc* 8,23-25), pe femeia gârbovă (cf. *Lc* 13,11-13) și pe bolnavii din Nazaret (cf. *Mc* 6,5). Totodată impune mâinile pentru a elibera de influența demonică (*Lc* 4,40-41) și pentru a-i învia pe morți (*Mt* 9,18.25). La sfârșitul *Evangheliei după Sfântul Marcu*, Domnul înviat promite că cei care cred în el îi vor vindeca pe bolnavi în același mod: „Acestea sunt semnele care îi vor însoți pe cei care cred... Își vor pune mâinile peste cei bolnavi și ei se vor vindeca” (*Mc* 16,18).

În *Faptele Apostolilor*, impunerea mâinilor devine un mijloc de a transmite plinătatea Duhului Sfânt, în special pentru noii credincioși. Acest lucru îl fac apostolii în *Fap* 8,17-19 (cf. 19,6), gest pe care tradiția catolică îl consideră baza biblică pentru Sacramentul Mirului. Îl vedem de asemenea pe Anania, un credincios obișnuit, fiind condus de Duhul Sfânt ca să-și impună mâinile asupra lui Saul pentru ca acesta să fie vindecat de orbire și umplut de Duhul Sfânt (cf. *Fap* 9,17).

Impunerea mâinilor este un mod de a mandata pe cineva pentru o nouă sarcină sau misiune. În *Fap* 13,3, un grup de profeți și învățători (sau poate o întregă comunitate creștină din Antiohia) impun mâinile asupra lui Barnaba și Saul pentru ca ei să fie împuterniciți în vederea misiunii la care Duhul Sfânt îi chemase.

În sfârșit, impunerea mâinilor este un mod prin care apostolii îi hirotonească pe cei chemați la o slujire de conducere în Biserică, inclusiv la slujirea de diacon (cf. *Fap* 6,6) și prezbiter (cf. *1Tim* 4,14; 5,22; *2Tim* 1,6-7).

Gestul de impunere a mâinilor, bazat fiind pe acest fundament biblic, ocupă un loc important în două Sacramente ale Bisericii: Mirul și Preoția. În cadrul acestor Sacramente, care sunt celebrate numai de către episcop (sau uneori, în cazul Mirului, de un preot delegat din partea episcopului), impunerea mâinilor îl face prezent pe Duhul Sfânt într-un mod unic. În cazul Mirului, impunerea mâinilor acordă darul Duhului Sfânt, care completează harul Botezului. În ce privește Preoția, prin impunerea mâinilor, darul Duhului Sfânt primit mai întâi de apostoli este transmis mai departe prin succesiunea apostolică la episcopii și preoții zilelor noastre.

În vremurile noastre, Reînnoirea Carismatică Catolică a adus o reînviere a vechii practici prin care credincioșii de rând impun mâinile în special pentru vindecare, pentru umplerea cu Duhul Sfânt sau pentru mandatarea divină în vederea unei noi misiuni sau slujiri la care o persoană este chemată. A impune mâinile este un mod de a recunoaște că suntem persoane trupești și că Cristos face ca harurile sale să curgă prin toate mădularele Trupului său.

Este important ca această practică să fie bine păstorită, astfel încât să nu fie nicio confuzie între impunerea mâinilor ca gest sacramental și impunerea ca gest simplu (neoficial). Impunerea mâinilor în vederea botezului în Duh nu este un Sacrament, ci o rugăciune ca Duhul Sfânt să reînvie harurile deja primite prin Sacramentul Botezului și al Mirului. Acest gest ar trebui să fie făcut cu respect și sensibilitate față de persoana care primește rugăciunea. În unele situații, persoanelor ar trebui să li se ceară în mod delicat permisiunea, înainte de a impune mâinile: „Îmi dați voie să vă pun mâna pe umăr în timp ce mă rog?”. N-ar trebui să se înțeleagă în nici un caz ca o transmitere a propriei autorități sau puteri, ci ca un simplu fapt de a fi un canal pentru harul Duhului Sfânt.